

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ВЛАДИМИРОВА И ДРУГИ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 42617/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

26 февруари 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

26/05/2009 г.

Решението може да претърпи редакционни промени.

По делото на Владимирова и други срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камера в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Райт Марусте (Rait Maruste),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Бéro-Льофевр (Isabelle Berro-Lefèvre),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska), *съдии*,
и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на Отделението*,
след проведено закрито заседание на 3 февруари 2009 г.,
постанови следното решение, прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 42617/02) от 25 ноември 2002 г. срещу Република България, подадена пред Съда на основание член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък “Конвенцията”) от трима български граждани – г-жа Надежда Стоянова Владимирова, г-н Христо Велимиров Владимиров и г-жа Иванка Маринова Петкова (наричани по-нататък “жалбоподатели”).

2. Жалбоподателите се представляват от г-жа С. Маргаритова-Вучкова – адвокат, практикуващ в град София. Българското правителство (наричано по-нататък „правителството”) се представлява от своя агент – г-жа С. Атанасова от Министерството на правосъдието.

3. На 5 ноември 2007 г. председателят на Пето отделение решава да се изпрати уведомление за жалбата до правителството, както и да се разгледат едновременно допустимостта и съществуването на жалбата (член 29 § 1 от Конвенцията).

4. Съдия Калайджиева, избрана по отношение на България, се оттежда от разглеждане на делото (член 28 от Правилника на Съда). На 1 октомври 2008 г. правителството информира Съда в съответствие с член 29 § 1 (а) от Правилника, че на нейно място е определен друг избран съдия, а именно съдия Лазарова Трайковска.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Първата жалбоподателка – г-жа Надежда Стоянова Владимирова, е родена през 1945 г. Съпругът ѝ – г-н Христо Велимиров Владимиров, роден през 1946 г., и майка ѝ – г-жа Иванка Маринова Петкова, родена през 1920 г., са втори и трети жалбоподатели. Всички жалбоподатели са български граждани и живеят в София.

6. През 1968 г. жалбоподателите закупуват от държавата четиристаен апартамент от 140 кв. м в центъра на София. Дотогава семейството на жалбоподателите и две други семейства живеели в апартамента като наематели. Апартаментът станал държавна собственост по силата на извършената от комунистическия режим в България национализация през 1947 г. и през следващите няколко години. Апартаментът е на третия етаж в пететажна сграда, построена в началото на 30-те години на XX век.

7. След приемането през 1992 г. на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти („Закона за реституцията“) бившите собственици отпреди национализацията завеждат дело по член 7 от този закон срещу жалбоподателите.

8. С решение от 30 юли 1996 г. районният съд постановява, че сделката от 1968 г. е нищожна на няколко основания, в това число злоупотреба със служебно положение, тъй като през съответния период бащата на втория жалбоподател бил служител на общинската служба за недвижими имоти. Жалбоподателите обжалват.

9. С решение от 12 април 2000 г. Софийски градски съд потвърждава решението на районния съд, но изменя мотивите му. Съдът намира, че твърдението за злоупотреба със служебно положение е недоказано, като сам по себе си фактът, че роднина на жалбоподателите е работил в общинската служба за недвижими имоти, е недостатъчен.

10. Съдът обаче установява, че съответен документ в преписката за сделката от 1968 г. бил подписан от заместник на длъжностното лице, разполагало със съответните правомощия. Съдът приема, че поради това титулт за собственост на жалбоподателите е нищожен. На жалбоподателите е разпоредено да освободят апартамента.

11. Решението на Софийски градски съд е вписано в описната книга на съда на 19 юни 2000 г. От този момент страните могат да узнаят за решението, ако посетят деловодството на Софийски градски съд.

12. Жалбоподателите, които очаквали решението на Софийски градски съд от 10 май 1999 г., датата на последното заседание по делото, проверили описната книга на неопределена дата между 19 август и 20 септември 2000 г. На 20 септември 2000 г. подават молба за

преглед по реда на надзора (касационно производство) срещу решението на Софийски градски съд.

13. С решения от 22 февруари 2001 г., 26 март и 25 октомври 2002 г. Върховният касационен съд определя, че касационната жалба е подадена след двумесечния срок, изтекъл на 19 август 2000 г. и отказва да го удължи. Върховният касационен съд е съгласен с жалбоподателите, че Софийски градски съд е постановил решението си повече от година след последното заседание по делото и че жалбоподателите въобще не са били уведомени, че решението е било готово и заведено в деловодството. Съдът приема обаче, че съгласно съответния закон двумесечният срок за подаване на молба за преглед по реда на надзора (касация) е започнал да тече от датата, на която процесното решение е било на разположение в деловодството на Съда.

14. На неопределени дати между 2000 и 2002 г. жалбоподателите са имали възможност да получат обезщетение от държавата под формата на жилищни компенсаторни записи, които биха могли да се използват в приватизационни търгове или да се продадат на инвестиционни посредници. Жалбоподателите не са се възползвали от тази възможност.

15. Жалбоподателите са извадени от жилището през март 2004 г.

16. През 2003 г. жалбоподателите получават настанителна заповед за двустаен общински апартамент, за който плащат нисък нормиран наем. За да бъдат настанени в жилището, жалбоподателите е трябвало да декларират финансовото и имущественото си състояние.

17. През ноември 2005 г. общината продава апартамента на жалбоподателите на нормативно определена цена под пазарната му стойност – 31 300 лева, приблизително равни на 16 000 евро. Жалбоподателите заплащат допълнително такси, приблизително равни на 650 евро.

18. През 2003 г. жалбоподателите завеждат иск за вреди срещу държавата по Закона за отговорността на държавата (и общините) за вреди, като настояват, че държавната администрация носи отговорност за пропуснатия срок, довел до прогласяването на нищожност на титула им за собственост. В съответствие със съдебната практика по подобни дела, съдилищата отхвърлят иска им. Окончателното решение е постановено от Върховния касационен съд на 1 ноември 2007 г.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКА

19. Относимите исторически факти и приложимото национално законодателство и съдебна практика са обобщени в решението на Съда по делото *Великови и други срещу България*, №№ 43278/98, 45437/99, 48014/99, 48380/99, 51362/99, 53367/99, 60036/00, 73465/01 и 194/02, 15 март 2007 г.

ПРАВОТО

I. ПО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1 КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

20. Жалбоподателите се оплакват, че са били лишени от имота си произволно и предубедено, не по тяхна вина и без справедливо обезщетение. Позовават се на член 1 от Протокол № 1, който гласи следното:

“Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

21. Правителството оспорва това твърдение.

A. Допустимост

22. Правителството изтъква, че жалбоподателите са подали молбата си за преглед по реда на надзора (касационно производство) след изтичане на срока и затова не са се възползвали от съответното правно средство за съдебна защита.

23. Жалбоподателите отвърщат, че при конкретните обстоятелства касационната жалба не е била ефикасно вътрешноправно средство за защита пред съответните национални власти предвид установената практика на Върховния касационен съд, коментирана от Съда в посоченото по-горе решение по делото *Великови и други срещу България*. Изтъкват също, че подходът на Върховния касационен съд, който е обявил за недопустима молбата им за преглед по реда на надзора (касационно производство), е произволен и противоречи на Конвенцията, защото не е отчел факта, че решението на Софийски градски съд от 12 април 2000 г. не е било връчено.

24. Съдът обръща внимание, че в повечето случаи жалбоподател, който се оплаква от твърдяно нарушение на член 1 от Протокол № 1 в резултат от решения на българските съдилища, трябва да се възползва от възможността да подаде касационна жалба (или в по-отдавнашни

случаи като настоящия „молба за преглед по реда на надзора“) до Върховния касационен съд (или в по-отдавнашните случаи Върховния съд), преди да отнесе жалбата си до вниманието на Европейския съд по правата на човека (вж. напр. решението по делото *Кехая и други срещу България*, №№ 47797/99 и 68698/01, 12 януари 2006 г.).

25. Съдът напомня обаче, че съгласно член 35 § 1 от Конвенцията единствените вътрешноправни средства за защита, които трябва да са били изчерпани, са онези, които са ефикасни и могат да поправят вредите от твърдяното нарушение (вж. решението по делото *Сейдович срещу Италия (Sejdovic v. Italy)* [ГК], № 56581/00, § 45, ЕСПЧ 2006-II). Макар сами по себе си съмненията в ефикасността на дадено средство за съдебна защита да не са достатъчни да освободят жалбоподателя от задължението да се възползва от него, ситуацията е различна, когато е било установено, включително въз основа на установената практика на националните съдилища, че въпросното правно средство няма добри изгледи за успех (вж. решенията по делата *Радио Франс и други срещу Франция (Radio France and Others v. France)* (реш.), № 53984/00, 23 септември 2003 г., § 34 и *Сейдович срещу Италия*, посочено по-горе, §§ 45 – 52).

26. В настоящото дело не се оспорва, че през съответния период, съгласно установената практика на Върховния касационен съд, документите за собственост са били считани за нищожни, когато са били подписани от заместник на длъжностното лице, разполагало със съответните правомощия (вж. решението по делото *Великови и други срещу България*, § 122). При тези обстоятелства всеки опит на жалбоподателите да претендират пред Върховния касационен съд, че въпросният административен пропуск в техния случай (вж. параграф 10 по-горе) не би следвало да доведе до прогласената нищожност на титула им за собственост, е бил обречен на неуспех.

27. Поради това Съдът намира, че при конкретните обстоятелства касационната жалба не е била ефикасно вътрешноправно средство за защита и жалбоподателите не са били длъжни да го използват. Затова не е необходимо да се разглежда доводът на жалбоподателите, че молбата им за преглед по реда на надзора (касация) не е трябвало да бъде отхвърлена поради изтичане на давностния срок за подаване, ако националните власти бяха действали в светлината на задълженията си по Конвенцията да гарантират правото им на достъп до съд. От това следва, че възражението на правителството относно неизчерпване на вътрешноправните средства трябва да се отхвърли.

28. Съдът отбелязва също, че жалбоподателите са подали жалбата си до Съда по-малко от шест месеца след неблагоприятния резултат от усилията им да докажат, че молбата им за преглед по реда на надзора (касация) е подадена навреме, но повече от шест месеца след 19 август 2000 г. – датата, на която решението за прогласяване нищожността на

титула за собственост на жалбоподателите става окончателно (вж. параграфи 1 и 13 по-горе). Следователно Съдът трябва да реши дали жалбоподателите са спазили шестмесечния срок съгласно член 35 § 1 от Конвенцията.

29. Съдът припомня, че по други дела, подобни на посоченото по-горе *Великови и други срещу България*, е установено, че относимите събития трябва да се разглеждат като продължаваща ситуация, която приключва с фактическото получаване на евентуално обезщетение от жалбоподателите (вж. решенията по делата *Шойлеков и други срещу България* (*Shoilekov and Others v. Bulgaria*) (реш.), №№ 61330/00, 66840/01 и 69155/01, 18 септември 2007 г. и посоченото по-горе *Великови и други*, § 161). Настоящият случай не се отличава съществено. По-специално, оплакванията на жалбоподателите касаят не само прогласената нищожност на титула им за собственост, но и твърдяната липса на справедливо обезщетение, както и правните и практически развития в това отношение след 2000 г. Съдът се е произнесъл, че преценката за претърпените от жалбоподателите затруднения и страдания, и за адекватността на действително полученото под една или друга форма обезщетение, в това число възможностите за жалбоподателите да си осигурят нов дом, е решаващ елемент при разглеждането на оплаквания от този вид (вж. посоченото по-горе решение по делото *Великови и други*, § 190).

30. Като се има предвид обстоятелството, че относимите развития във връзка с обезщетяването на жалбоподателите са продължили през 2003 и 2005, и са приключили през 2007 г. (вж. параграфи 16 – 18 по-горе), Съдът намира, че жалбата не може да бъде отхвърлена заради неспазване на формалното изискване по член 35 § 1 от Конвенцията.

31. Съдът отбелязва също, че жалбата не е явно необоснована по смисъла на чл. 35 § 3 от Конвенцията и не е недопустима на други основания. Следователно трябва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

32. Жалбоподателите твърдят, *inter alia*, че са били жертва на произволно и неправомерно лишаване от собственост, което не е съответствало на легитимните цели на Закона за реституцията. Жалбоподателите са били обременени с прекомерна тежест. По-специално механизмът за обезщетяване с жилищни компенсаторни записи, от който жалбоподателите не са се възползвали, не е гарантирал справедливо обезщетение, тъй като през съответния период не са могли да получат повече от приблизително 12 300 евро в легова равностойност, т.е. 20% от стойността на апартамента съгласно извършената в съответствие с приложимия закон оценка.

33. Правителството подчертава важността на следваните от Закона за реституцията основателни цели и изтъква, *inter alia*, че общинските власти са осигурили на жалбоподателите жилище и че те са имали възможност да получат жилищни компенсаторни записи в обезщетение за загубата на имота си. Жалбоподателите обаче са пропуснали възможността да получат компенсаторни записи.

34. Съдът отбелязва, че настоящото дело касае същото относимо законодателство и същите въпроси както посоченото по-горе дело на *Великови и други срещу България*.

35. Обстоятелствата и фактите, предмет на жалбата, представляват намеса в правото на собственост на жалбоподателите и следва да се разглеждат в контекста на второто изречение от първия параграф на член 1 от Протокол № 1 като лишаване от притежания.

36. Като прилага критериите, посочени в решението по делото на *Великови и други* (посочено по-горе, §§ 183 – 192), Съдът отбелязва, че титулт за собственост на жалбоподателите е бил прогласен за нищожен, а те са били лишени от имота си единствено на основание, че съответен документ в преписката относно покупката на апартамента им е бил подписан от заместник на длъжностното лице, разполагало със съответните правомощия. Отговорността за това административно нарушение е на държавната администрация, а не на жалбоподателите.

37. Съдът счита, че настоящият случай следователно е сходен с тези на *Богданови и Цилеви*, разгледани внимателно в решението му по делото на *Великови и други* (вж. § 220 и § 224 от това решение, посочено по-горе), където е постановено, че в такива случаи изискваният от член 1 на Протокол № 1 справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалните права не би могъл да се постигне без адекватно обезщетение.

38. Възниква въпросът предоставено ли е на жалбоподателите достатъчно и справедливо обезщетение.

39. Съдът отбелязва, че през 2003 г. им е предоставен двустаен общински апартамент под наем, а през 2005 г. са го закупили на нормативно определена цена под пазарната стойност (вж. параграфи 16 и 17 по-горе). Тези развития са спомогнали в известна степен за облекчаване на наложената на жалбоподателите тежест с прилагането на Закона за реституцията в техния случай, но не могат според Съда да се приемат като мерки, осигуряващи адекватно обезщетение за лишаването от собственост.

40. Вярно е, че през 2000 г. жалбоподателите са имали възможност да получат компенсаторни записи. Не са го сторили подобно на други жалбоподатели – Цилеви, чиято жалба е разгледана в решението по делото на *Великови и други* (вж. §§ 226 – 228). Съдът счита, че в резултат от това жалбоподателите са пропуснали възможността да получат поне между 15 и 25% от стойността на отнетия им апартамент (по оценката,

извършена съгласно съответните разпоредби), тъй като това е било нивото, на което са се търгували компенсаторните записи до края на 2004 г. Обстоятелството, че цената на тези компенсаторни инструменти се е повишила в края на 2004 г. или че са приети изменения в съответния закон в сила от 2007 г., които уреждат условията и реда за изплащането на номиналната стойност на жилищните компенсаторни записи, не може да доведе до заключение, че ако жалбоподателите не бяха отказали получаването на записите си, властите щяха да им осигурят адекватно обезщетение. Всъщност жалбоподателите не биха могли да предвидят цените на компенсаторните записи или законодателните промени, а Съдът не може да предполага дали са щели да изчакат четири или повече години, преди да продадат записите си. Освен това законодателството за обезщетенията често се е променяло и не е било предвидимо (вж. посоченото по-горе решение по делото на *Великови и други*, §§ 191 и 226). Както се е произнесъл Съдът в решението по делото на *Великови и други*, неизползването от страна на жалбоподателите на схемата за обезщетение с компенсаторни записи трябва да се има предвид в контекста на Член 41 от Конвенцията, но не може да има решаващо влияние върху резултата от оплакването им по Член 1 от Протокол № 1.

41. При тези обстоятелства Съдът намира, че на жалбоподателите не е била осигурена ясна и предвидима възможност за получаване на достатъчно и справедливо обезщетение.

42. Следователно е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1.

II. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

43. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

44. Жалбоподателите претендират 252 710 евро за имуществени вреди. Според тях и според определено от тях вещо лице сумата представлява действителната пазарна стойност на апартамента към декември 2007 г. Като подчертават, че събитията, предмет на жалбата, са им причинили значителни страдания, жалбоподателите претендират също 24 000 евро за неимуществени вреди (по 8 000 евро за всеки жалбоподател).

45. Правителството счита, че претенцията за имуществени вреди е прекомерна. Относно неимуществените вреди правителството предлага присъдената сума да не надвишава присъдените обезщетения по делото *Тодорова и други срещу България* (справедливо обезщетение), №№ 48380/99, 51362/99, 60036/00 и 73465/01, 24 април 2008 г.

46. Като прилага подхода, посочен в решението му по посоченото по-горе дело на *Тодорова и други*, Съдът счита за целесъобразно да присъди на жалбоподателите обща сума за имуществени и неимуществени вреди.

47. При определяне на сумата Съдът взема предвид представените от страните доказателства, в това число за обстоятелствата, свързани с претърпените от жалбоподателите затруднения и страдания като пряка последица от отнемането на имота им. Съдът взема предвид също така и неизползването от жалбоподателите на схемата за обезщетение с жилищни компенсаторни записи, която е могла да им осигури частично обезщетение в размер на 15 до 25% от стойността на апартамента по извършената съгласно действащите разпоредби оценка. Както е приел Съдът в решението си по делото на *Тодорова и други* (посочено по-горе, §§ 43 – 46), последното обстоятелство трябва да доведе до макар и скромно намаление на присъденото справедливо обезщетение. Освен това Съдът взема под внимание и информацията, с която разполага, за съответния пазар на недвижими имоти.

48. Въз основа на гореизложените факти и съображения Съдът присъжда съвместно на тримата жалбоподатели общо 97 000 евро за вреди.

Б. Разноски

49. Жалбоподателите претендират 4 232,75 лева (приблизително равни на 2 200 евро) адвокатски възнаграждения за правните услуги на адвоката им по производствата пред националните съдилища след 1992 г., 1 620 евро адвокатско възнаграждение за 27 часа юридическа работа по производството пред Съда, равностойността на приблизително 170 евро за превод, 310 евро разходи за два експертни доклада за стойността на процесния имот и 30 евро за пощенски разходи. Така претендираната сума за разходи и разноски е общо 4 330 евро. Жалбоподателите представят копия от договори за адвокатско възнаграждение между тях и процесуалния им представител, отчет за отработеното време, фактури и разписки.

50. Жалбоподателите изразяват също и предпочитанието си относно метода на плащане и разпределението на присъдените суми за адвокатско възнаграждение във връзка с производството в Страсбург. Уведомяват Съда, че са платили авансово на адвоката си 400 лева

(приблизително равни на 205 евро) като част от това възнаграждение и на това основание молят 1 500 евро да бъдат платени директно в банковата сметка на процесуалния представител на жалбоподателите, а 400 лева – в банковата сметка на жалбоподателите.

51. Правителството счита, че присъдените за разходи и разноси суми следва да са същите като присъдените по други подобни дела.

52. Съгласно практиката на Съда жалбоподателите имат право на възстановяване на разходи и разноси единствено доколкото е установено, че са действително извършени, необходими и в разумен размер.

53. Съдът приема, че в настоящия случай претенциите на жалбоподателите са добре обосновани, но счита, че е уместно леко намаление на поисканото адвокатско възнаграждение за производството в Страсбург поради обстоятелството, че процесуалният представител на жалбоподателите представлява и няколко други жалбоподатели по подобни дела, чиято проблематика се припокрива (вж. посоченото по-горе решение по делото на *Великови и други*, §§ 53 и 271).

54. Като взе предвид предоставената му информация и съответните критерии (вж. параграф 52 по-горе), Съдът присъжда 1 200 евро за адвокатско възнаграждение за производството в Страсбург. Предвид молбата на жалбоподателите част от тази сума – 400 лева (приблизително равни на 205 евро), следва да се плати в банковата сметка на жалбоподателите, а останалите 995 евро – в банковата сметка на процесуалния им представител.

55. Относно всички други разходи и разноси Съдът присъжда 2 710 евро. Така общо присъдената сума за разходи и разноси е 3 910 евро.

В. Лихва за забава

56. Съдът счита за целесъобразно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка с добавени три процентни пункта.

ПОРАДИ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;

3. *Постановява*

(а) ответната държава да заплати съвместно на жалбоподателите в тримесечен срок от влизането в сила на решението съгласно член 44 § 2 от Конвенцията € 97 000 (деветдесет и седем хиляди евро) за вреди, плюс евентуално платимите налози, и € 3 910 (три хиляди деветстотин и десет евро) за разходи и разноси, плюс евентуално платимите налози, като и двете суми са платими в легова равносгойност по курса към датата на изплащането;

(б) част от присъдената сума за разходи и разноси, а именно € 995 (деветстотин деветдесет и пет евро), да бъде платена директно в банковата сметка на процесуалния представител на жалбоподателите;

(в) след изтичане на горепосочения тримесечен срок до извършване на разплащането върху горните суми се дължи проста лихва в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, плюс три процентни пункта;

4. *Отхвърля* останалата част от иска на жалбоподателите за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 26 февруари 2009 г. в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар на Отделението

Пеер Лоренцен
Председател